

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

27 oktober 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID
EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoering van het samenwerkingsakkoord rond het beheer en het natuurherstel van militaire domeinen in Vlaanderen	1
Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de integratie van de bouw- en milieuvergunning	3
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de kwaliteit van de kleinschalige en individuele waterzuiveringsinstallaties	6
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het project grijswatercircuit	7
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de kwaliteit van het oppervlaktewater	9
Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het hergebruik van hout	12
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieu-inspectie van crematoria	12

Waarnemend voorzitter: de heer Frans Wymeersch, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoering van het samenwerkingsakkoord rond het beheer en het natuurherstel van militaire domeinen in Vlaanderen

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, begin 2004 sloten toenmalig Vlaams minister van Leefmilieu Tavernier en federaal minister van Landsverdediging Flahaut een samenwerkingsovereenkomst voor het herstel van 10.000 hectare natuur, verspreid over 12 militaire domeinen. Het akkoord werd aangekondigd als het grootste heideherstelproject dat Europa ooit heeft gekend. Heidegebieden, maar ook vennen, stuifduinen, beekvalleien en bossen zouden via dit project onder handen worden genomen.

In West-Vlaanderen gebeurt dat op het militair domein Vloethemveld in Zedelgem en op het munitiedepot in Houthulst. In Oost-Vlaanderen wordt de heide hersteld op het oostelijke deel van het militair domein Vliegveld Ursel, in de provincie Antwerpen op het Klein en Groot Schietveld in Brasschaat, op het oefenterrein in Grobbendonk, op het oefenvliegveld in Malle, op het militair domein Tielenkamp in Kasterlee, de Tielenheide in Turnhout en op het Vliegveld Weelde. In Limburg ten slotte wordt het Schietveld Houthalen aangepakt, in Leopoldsburg worden de vallei- en brongebieden van de Zwarte Beek, de Bolisserbeek en de Dommel op het Kamp Beverlo hersteld en in Zonhoven het Munitiedepot Molenheide. Deze militaire domeinen maken deel uit van het Europese Natura 2000-netwerk, een netwerk van waardevolle natuurgebieden kaderend in de Europese habitatrichtlijn en vogelrichtlijn.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken voor het uitwerken van beheersvoorwaarden en -maatregelen voor de 12 verschillende domeinen? Wat zijn de randvoorwaarden om deze 12 domeinen geheel of gedeeltelijk open te stellen voor het publiek? Welke

afdeling van AMINAL staat in voor het beheer van deze domeinen? Is het de bedoeling dat de Vlaamse overheid deze domeinen geheel of gedeeltelijk verworft? Wordt de privé-natuurbehoudsector betrokken bij het beheer van deze domeinen? In welke mate blijven op de 12 domeinen militaire activiteiten plaatsvinden? Wat wordt de stedenbouwkundige bestemming van het domein als de militaire activiteiten worden stopgezet?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de voorbije dagen ontving ik een folder over de LIFE-projecten DANAH, waar mevrouw Hostekint naar verwijst. Mijnheer de minister, op welke manier werd de selectie gemaakt van de militaire domeinen? Wat is de financiële invloed van dit project op het Vlaamse Gewest?

In het verleden waren er heel wat moeilijkheden tussen het Vlaamse Gewest en de federale regering over het beheer van militaire domeinen, maar ook over de milieuverontreiniging op militaire domeinen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, om een volledig antwoord te kunnen geven op uw vraag over de manier waarop de selectie is gebeurd, zal ik in de archieven moeten duiken.

Mevrouw Hostekint, in 1999 werd een eerste beheersovereenkomst getekend tussen de Vlaamse minister van Leefmilieu en de federale minister van Defensie voor het natuur- en bosbeheer op welbepaalde militaire domeinen in Vlaanderen: het zogenaamde protocol met Defensie. Binnenkort zouden we een hernieuwde beheersovereenkomst kunnen tekenen, waarin verder uitvoering wordt gegeven aan het akkoord van 1999. Ik moet met minister Flahaut nog een geschikte datum vinden om het door te praten en te ondertekenen, maar hij is – en dat is inherent aan zijn functie – niet altijd in het land.

Omwille van de grote oppervlakte van deze militaire domeinen moet, ondanks een grote logistieke

beheersinspanning, toch achterstallig beheer en herstel uitgevoerd worden. Daarom werd in 2003 voor 12 van deze militaire domeinen het LIFE-project DANAH opgesteld, dat met succes Europese subsidies heeft verkregen voor een grootschalig natuurherstel en achterstallig beheer van ongeveer 9400 hectare.

De samenwerkingsovereenkomst tussen AMINAL, meer in het bijzonder de afdeling Natuur en de afdeling Bos en Groen, en het ministerie van Defensie voor de projectorganisatie en de uitvoering en opvolging van de acties van dit LIFE-project, werd begin 2004 ondertekend.

Binnen dit LIFE-project worden voor die 12 domeinen gebiedsvisies verfijnd, die zullen resulteren in geïntegreerde richtplannen waarbinnen het militaire gebruik getoetst wordt aan de ecologische randvoorwaarden en het medegebruik door derden.

Een ontwerp van richtplan wordt op dit moment als casestudy opgesteld voor het Kamp Beverlo in Leopoldsburg. Het is de doelstelling tegen 2008 goedgekeurde richtplannen te hebben voor de 12 domeinen van het LIFE-project DANAH.

Deze materie wordt volledig gestuurd vanuit het ministerie van Defensie. In principe zijn de militaire domeinen niet toegankelijk zonder vooraf afgeleverde concessie. Deze toelating voor medegebruik moet men aanvragen bij de lokale Regionale Centra voor Infrastructuur van Defensie. De speciaal binnen de beheersovereenkomst van 1999 opgerichte Commissies voor Natuur en Bos brengen hierover een niet-bindend advies uit.

Voor het reguliere ecologische beheer van de militaire domeinen staan de afdelingen Natuur en Bos en Groen van AMINAL in. De bevoegde ambtenaren van deze afdelingen zetelen ook in de lokale Commissies voor Natuur en Bos die minimum tweemaal per jaar samenkomen om per militair domein het beheer te bespreken en om waar nodig bij te sturen en te overleggen over vergunningsaanvragen. De drie partners, Defensie, de afdeling Natuur en de afdeling Bos en Groen, zorgen voor de praktische uitvoering op het terrein. In veel gevallen gebeurt dat samen met plaatselijke privé-verenigingen voor natuurbehoud.

Slechts indien het ministerie van Defensie beslist tot zogenaamde vervreemding van een domein of een zone van een domein, kan er sprake zijn van aan-

koop door derden. Momenteel lopen er op middelen van de Vlaamse overheid twee aankoopdossiers van domeinen die Defensie wenst te vervreemden: het Munitiedepot Molenheide te Zonhoven in de provincie Limburg en het Dronengoed te Ursel in de provincie Oost-Vlaanderen.

Officieel is er geen vertegenwoordiging van de privé-natuurbehoudsector in de Commissies voor Natuur en Bos. In de praktijk echter voeren plaatselijke verenigingen ook beheerwerken uit in sommige domeinen. Ze hebben in dat geval via voorafgaand overleg met AMINAL ook inspraak in het natuurbeheer. In de hernieuwde beheersovereenkomst, die hopelijk binnenkort wordt ondertekend, staat dat natuurverenigingen wel kunnen worden vertegenwoordigd in de lokale commissies. Deze aanvulling zal hopelijk met veel enthousiasme worden onthaald.

Buiten de te vervreemden militaire domeinen is het prioritaire gebruik natuurlijk het militaire gebruik, en dit blijft zo zolang het ministerie van Defensie en de bevoegde minister dat wensen.

Indien de militaire activiteiten in een of meerdere domeinen stoppen, moet de stedenbouwkundige bestemming gerealiseerd worden via de procedure van een gewestelijk RUP, dat volledig verenigbaar dient te zijn met het bestaande juridische kader, inzonderheid met de Europese habitatrichtlijn en vogelrichtlijn.

Mijnheer de voorzitter, ik stel voor om het hierover opnieuw te hebben bij het afronden van de nieuwe beheersovereenkomst. De manier waarop de 12 domeinen werden geselecteerd, moet ik onderzoeken. Misschien kan daarover een nieuwe vraag worden gesteld? Op de vraag over het totale financiële kostenplaatje, kan ik ook nog geen antwoord geven. Ik moet eerst een optelsom maken. Ik stel voor dat ook daarover een schriftelijke vraag wordt ingediend.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord. Begrijp ik het goed dat de beheersovereenkomst er snel komt?

Minister Kris Peeters: Ja, inderdaad. Ik durf niet te beweren dat ik de minister van Defensie stalk in verband met dit dossier, maar het is toch de bedoeling om de overeenkomst zo snel mogelijk in orde te krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de integratie van de bouw- en milieuvergunning

De voorzitter: Minister Peeters antwoordt in naam van minister-president Leterme.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de minister-president heeft tijdens de Septemberverklaring 2005 namens de Vlaamse Regering gesteld dat, om het actief ondernemerschap te bevorderen, werk wordt gemaakt van de integratie van de bouw- en milieuvergunning. Ik denk dat iedereen zich achter dit principe kan scharen.

Ik wil vandaag vragen naar een stand van zaken, want ik ben enigszins ongerust. Uit een aantal nota's blijkt immers dat een andere richting wordt ingeslagen. Zo lees ik in een nota van het advocatenkantoor Laga, opgesteld op vraag van de Kenniscel Wetsmatiging en gedragen door een interkabinettenwerkgroep (IKW), dat niet langer sprake is van de integratie, maar dat alleen de eenloketfunctie als doelstelling overblijft. In mijn ogen gaat dat veel minder ver dan de integratie van beide vergunningen. In het schrijven wordt trouwens verwezen naar de IKW van 10 maart 2005, waar duidelijk werd gesteld dat het kabinet van minister Peeters geen voorstander is van de integratie die tijdens de vorige legislatuur werd uitgewerkt. De vergunningsprocedures zouden beter worden gecoördineerd en op elkaar afgestemd – een doelstelling die al jaren wordt nagestreefd – maar van de radicale oplossing zou worden afgestapt.

Tijdens de vorige legislatuur heeft de meerderheid werk proberen te maken van de integratie van de twee vergunningen in één document. Er lag op het einde van de legislatuur een voorstel van decreet neer in het Vlaams Parlement, gesteund door de toenmalige meerderheidspartijen, maar dat omwille van parlementaire procedures niet ter stemming werd voorgelegd. Het was geïnspireerd op een uitspraak in de Septemberverklaring 2003 van toenmalig minis-

ter-president Somers, namelijk om te komen tot de integratie van de bouw- en de milieuvergunning.

Ik stel me nu de vraag of deze regering nog altijd hetzelfde doel nastreeft als de vorige regering. Ik citeer even uit het regeerakkoord: 'We streven naar een systeem van geïntegreerde unieke vergunning zodra de administratie daarvoor klaar is. We introduceren de geïntegreerde vergunning voor welbepaalde categorieën van activiteiten en inrichtingen die momenteel zowel een milieu- als stedenbouwkundige vergunning nodig hebben maar waarvan de stedenbouwkundige impact beperkt is.' Dit lijkt mij precies wat tijdens de vorige legislatuur al werd afgesproken en in de laatste Septemberverklaring terug te vinden is.

Wanneer ik nu evenwel verneem dat de regering voorstelt dat nog steeds twee vergunningen zullen worden afgeleverd – als ik het advocatenkantoor Laga mag citeren, en deze informatie is ook overgemaakt aan de verschillende bestendige deputaties –, weliswaar in één loket, dan is dat mijns inziens een stap achteruit en niet de bedoeling van de vorige regering noch van het huidige regeerakkoord. De procedures voor beide vergunningen zijn nogal gelijklopend en de aanvragen kunnen dan ook veel beter gelijktijdig worden behandeld en resulteren best in één vergunning. Dat leidt tot een enorme vereenvoudiging en vermindering van de administratieve lasten. U hebt er in uw vorig leven voortdurend op aangedrongen dat de overheid daar werk van zou maken. Zo krijgen we niet alleen een administratieve lastenverlaging maar ook een verbetering van de kwaliteit van het vergunningenbeleid.

Mijnheer de minister, dit is geen of-of-verhaal maar een en-en-verhaal. En uniek loket blijft belangrijk. Er bestaan nog andere vergunningen en er moeten nog andere documenten worden ingeleverd, aangevraagd of opgevolgd worden. Een loket is echter een onvoldoende antwoord op de doelstelling die in het regeerakkoord staat over de geïntegreerde milieu- en bouwvergunning.

Bent u het ermee eens dat een integratie verder gaat dan een eenloketfunctie? Staat de regering nog steeds achter de integratie van de vergunningen? Beperkt de regering zich tot de eenloketfunctie in plaats van een integratie? Wat is de mening van de adviesraden en de provinciale en lokale overheden? In welke timing voorziet u om de integratie te realiseren?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, bij het lezen van uw beleidsbrief van vorig jaar heb ik gemerkt dat er mogelijkheden zouden worden geschapen om tot één vergunning te komen. Er was ook sprake van een studie die zou worden aangevraagd bij een of ander instituut. Ik hoop alleen maar dat zo'n studie zal uitwijzen dat één vergunning mogelijk is. Het is immers niet zo eenvoudig. Ik denk aan de decreten in verband met ruimtelijke ordening en met vergunningen. (*Opmerkingen van de heer Ludo Sannen*)

Ik heb het over de ingewikkeldheid van de decretale gegevens in verband met ruimtelijke ordening en met milieuvergunningen. Die twee naast elkaar leggen, is niet eenvoudig. Ik hoop dat de minister positief antwoordt op die vraag. Ik ben er sterk voorstander van om buiten het ene loket, ook een oplossing te zoeken voor de geïntegreerde vergunning.

U weet dat ik sterk bezig ben met de problemen van de landbouw. Het zou voor die sector ook een oplossing zijn om tabula rasa te maken met het verleden en één vergunning te creëren zodat de mensen geen 21 verschillende instituten moeten aflopen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Sannen, ik neem er akte van dat u citeert uit documenten van de IKW.

U verwees naar het voorstel van decreetswijziging ingediend in het Vlaams Parlement. In dat voorstel was een toepassingsgebied omschreven waarvoor de milieuvergunning tevens kon gelden als stedenbouwkundige vergunning. Een bedrijf kwam voor deze geïntegreerde vergunning in aanmerking indien de activiteiten en de locatie van het bedrijf onder het toepassingsgebied vielen. Dit impliceerde dat enkel bedrijven gelegen in industriegebieden in aanmerking kwamen. Ik weet niet of u ook andere advocaten hebt geraadpleegd over de vraag wat er dan gebeurt met een bedrijf dat enkele meters buiten zo'n industriegebied valt en dus niet in aanmerking komt.

Dit was dus het voorstel uit de vorige legislatuur. Momenteel is een onderzoek bezig dat uitgaat van artikel 107, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid dat beide dossiers gezamenlijk bij één loket worden ingediend. Dit resulteert minimaal in drie vereenvoudigingen. Ten eerste betekent dit een tijdsbesparing voor de

bedrijven. Ten tweede zijn de ontvankelijkheid en de volledigheid van de dossiers voor beide vergunningen op elkaar afgestemd. Ten derde wordt het openbaar onderzoek voor beide vergunningen gezamenlijk en gelijktijdig georganiseerd door de gemeenten.

Op dit moment worden verregaande vereenvoudigingen onderzocht in de dossiersamenstelling. Verder wordt ook nagegaan of de eenloketfunctie een meerwaarde kan betekenen voor de klasse 1-bedrijven van Vlarem. Het zal in elk van toepassing zijn voor de klasse 2-vergunningsplichtige bedrijven en klasse 3-meldingsplichtige bedrijven van Vlarem.

Mijnheer Sannen, u vraagt of het huidige traject niet ver staat van het traject uit de vorige legislatuur. Het voorstel van decreet uit de vorige legislatuur mag niet worden verkocht als een volledige integratie van de twee vergunningen. Enkel voor het toepassingsgebied waarvoor de stedenbouwkundige vergunningen geen meerwaarde had, kon de milieuvergunning ook gelden als stedenbouwkundige vergunning.

Een van de tekorten van dat project was dat er een nieuwe vergunning werd toegekend die enkel zou gelden voor dat toepassingsgebied. Het aantal bedrijven dat onder de regeling zou vallen, was veel geringer dan het aantal bedrijven dat we in het nieuwe project beogen. Een tweede tekort is dat de gemeenten hun bevoegdheid in de stedenbouwkundige vergunning voor die dossiers volledig moeten afstaan. Er is geen draagvlak bij de gemeenten voor dit traject. Het huidige traject probeert tegemoet te komen aan deze tekorten.

U vraagt ook of de integratie verder gaat dan een eenloketfunctie. In de dossiers waar gelijktijdig de milieu- en de bouwvergunning worden ingediend, worden de ontvankelijkheid en volledigheidsverklaring op elkaar afgestemd. Het openbaar onderzoek zal gezamenlijk en gelijktijdig gebeuren. Bijkomende vereenvoudigingen in de dossiersamenstelling worden nog onderzocht. Bovendien wordt de opening gecreëerd om aan die eenloketfunctie nog andere vergunningen toe te voegen. Het project gaat dus verder dan de loutere creatie van eenloketfunctie.

Dit dossier is opgenomen in het Vlaams regeerakkoord en in de Septemberverklaring 2005. Ook minister Bourgeois, die bevoegd is voor administratieve vereenvoudiging, en minister Van Mechelen zijn intensief met dit dossier bezig met de bedoeling effectief tot resultaten te komen.

De stand van zaken van het dossier werd in september 2005 besproken met de werkgeversorganisaties van de VVSG (Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten) en de VVP (Vereniging van de Vlaamse Provincies). De opmerkingen van deze actoren worden momenteel onderzocht.

Ik verwacht dat dit dossier op korte termijn kan worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering. De resultaten daarvan zullen beter zijn dan die van het voorstel dat tijdens de vorige legislatuur was ingediend.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister, ik ben ontzettend ontgoocheld over dit antwoord.

Ik steun ten volle de eenloketfunctie. (*Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe*)

Mijnheer Decaluwe, het is erg dat wie het hardst roept dat anderen te betuttelend zijn, zelf niet bezig is met een vereenvoudiging.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer Sannen, ga naar de oppositie en speel daar uw rol.

De heer Ludo Sannen: Ik meen wat ik zeg, te meer omdat u zelf vragende partij was tijdens de vorige legislatuur.

Er was al een stap gezet naar een eenloketfunctie, zeker wat de milieudossiers betreft. Men probeert daar werk van te maken wanneer de integratie van een bouw- en milieuvergunning niet mogelijk is. De stelling dat – aangezien je niet de totale integratie tot stand kunt brengen voor alle bedrijven, maar enkel voor die bedrijven die zich situeren in een bestemmingsgebied voor industrie – de regeling de gelijkheidstoets niet kan doorstaan, vind ik twijfelachtig.

Procedures voor bouwvergunningen zijn sowieso verschillend naargelang de bestemmingsplannen waarbinnen de vergunning wordt aangevraagd. Voor een bijzonder plan van aanleg is de procedure voor het afleveren van een bouwvergunning totaal verschillend van de procedure voor een aanvraag buiten een BPA. Wat dat betreft, kunnen we de toetsing doorstaan en het decreet naar de Raad van State sturen.

Mijnheer Decaluwe, in het regeerakkoord – dat we samen hebben goedgekeurd – staat dat we streven naar een geïntegreerde unieke vergunning voor wel-

bepaalde categorieën van activiteiten en inrichtingen. Hierin staat dus ook duidelijk een beperking ingeschreven. Het feit dat een veralgemening niet mogelijk is, kan geen argument zijn om de integratie niet door te voeren.

Ik ben sterk ontgoocheld en wil met een aantal andere coalitiepartners bekijken of we vanuit het parlement een initiatief kunnen nemen om naast de eenloketfunctie ook de andere integratie te realiseren. We kunnen het decreet dat in de vorige legislatuur werd opgemaakt opnieuw opnemen, en misschien eerst naar de Raad van State sturen voor de toetsing van het gelijkheidsbeginsel.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Sannen, ik heb duidelijk onderstreept dat ik verder wil gaan dan het invoeren van een eenloketfunctie. Het gaat verder dan de beperkte toepassing die in het voorstel van decreet uit de vorige legislatuur was opgenomen. Ik ga ervan uit dat ook voor u het resultaat primeert, onafhankelijk van het feit of het voorstel van de vorige regering overeind blijft of niet. Wij doen alle inspanningen om de afspraken van het regeerakkoord uit te voeren.

Er worden stappen gezet, en door deze aanpak zorgen we voor voordelen voor een bredere groep. Het staat het parlement vrij ook nog andere bijkomende initiatieven te nemen.

Mijnheer Sannen, uw suggestie om een en ander te laten toetsen, is belangrijk. Het is trouwens de administratie die me gezegd heeft dat, als we alles zonder meer doorvoeren, we kans lopen op de vernietiging van het voorstel wegens ongelijke behandeling. Ik begrijp niet waarom u zich zo druk maakt over een goedbedoelde actie, die in de lijn ligt van het regeerakkoord, die zorgt voor betere en snellere resultaten op het terrein en die geen enkel ander initiatief uitsluit.

Als ik wijs op het probleem met het voorstel van decreetswijziging, ga ik ervan uit dat ook voor u het resultaat belangrijker is dan de manier waarop we dat bereiken.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister, ik ben het met u eens dat het resultaat belangrijker is. Ik had het niet over een tegenstelling. Ik heb gezegd dat het geen of-of-verhaal, maar een en-en-verhaal is. In

uw antwoord was sprake van een tegenstelling, en dat maakte me een beetje kwaad.

Ik heb geen enkel probleem met het huidige initiatief voor een eenloketsysteem, maar dat wil niet zeggen dat het vorige voorstel, dat ook was afgewerkt, – weliswaar voor een beperkte groep van bedrijven – geen zin zou hebben.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Sannen, als de gemeenten me signaleren dat het door de vorige legislatuur geformuleerde voorstel voor hen een ernstig probleem is, neem ik akte van uw standpunt dat we daar geen rekening mee moeten houden. Ik hou wel rekening met het standpunt van de gemeenten, dat is het verschil.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de kwaliteit van de kleinschalige en individuele waterzuiveringsinstallaties

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de ontwerpzoneringsplannen voor de waterzuivering worden door de VMM (Vlaamse Milieu Maatschappij) aan de gemeenten voorgesteld. In het najaar zal ook de juridische basis van de plannen uitgeklaard worden. Dan weten we exact waar nog gerioleerd moet worden, waar aangesloten moet worden op rioolwaterzuiveringsinstallaties of op kleinschalige waterzuiveringsinstallaties (KWZI) en waar geopteerd moet worden voor de individuele behandeling van afvalwater.

Met de komst van deze zoneringsplannen zullen uiteraard heel wat subsidieaanvragen voor KWZI's en IBA's (individuele behandeling van afvalwater) bij de gemeenten en de Vlaamse overheid worden ingediend. Als een overheid subsidieert, lijkt het me logisch dat men zekerheid wil over de kwaliteit van de gesubsidieerde activiteit. Voor 194 gemeenten werd al een gebiedsdekkend plan opgemaakt. Aan 36 gemeenten werd het voorontwerpzoneringsplan voorgesteld door de VMM.

De Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) voerde tests uit op verschillende systemen van KWZI's en IBA's die momenteel op de Belgische markt aanwezig zijn. Uit de tests blijkt dat de bekuijing en de zuiveringstechnologie van veel systemen van minderwaardige kwaliteit zijn.

De VITO pleit voor een subsidiëring, op voorwaarde dat de installaties beschikken over een BENOR-certificaat of een ander gelijkwaardig keurmerk. De Belgische norm is een keurmerk van het Belgisch Instituut voor Normalisatie. Dat instituut duidt de instellingen aan die BENOR-certificaten mogen uitreiken aan fabrikanten en producenten. De fabrikanten zijn echter niet verplicht een certificaat aan te vragen bij Certipro; het gebeurt op vrijwillige basis.

De subsidies die de gemeenten en de Vlaamse overheid zullen geven voor KWZI's en IBA's zijn dus niet gekoppeld aan een kwaliteitscertificaat. Op middellange of langere termijn kan dat misschien een aantal problemen creëren.

De systemen zijn vaak goedkoop en worden volledig gedekt door de subsidies, zodat het de koper in feite niks kost. Dat is misschien geen slechte zaak, maar de kwaliteit moet wel gegarandeerd kunnen worden, anders dreigt, althans volgens de VITO, zuivering een maat voor niks te worden.

Er bestaat een verplichte Europese CE-markering voor septische putten en IBA's. Dit keurmerk houdt geen kwaliteitsvereiste in, want bij waterzuiveringsinstallaties gaat het om een CE-markering type 3, wat erop neerkomt dat de installaties worden getest, maar dat wil niet zeggen dat de kwaliteit in orde is.

Mijnheer de minister, bent u ervan op de hoogte dat, volgens de VITO, minderwaardige KWZI's en IBA's op de markt zijn? Hoe werd de kwaliteit van de KWZI's en de IBA's die nu reeds werden geïnstalleerd, gegarandeerd en hoe verloopt de verdere controle van de kwaliteit? Welke initiatieven kunt u nemen om de kwaliteit van de IBA's en de KWZI's te garanderen? Kan men bijvoorbeeld het BENOR-certificaat of een equivalent keurmerk verplichten en eventueel koppelen aan een bepaalde subsidieregeling?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik wil wijzen op een probleem uit de praktijk. Een aantal

gemeenten hebben een subsidiereglement goedgekeurd voor de plaatsing van IBA's. Het modelreglement werd opgenomen in het milieuconvenant, maar daarin ontbreekt elke bepaling inzake kwaliteit. Daarenboven staat in het subsidiereglement dat de installatie moet worden gebouwd volgens de code van goede praktijk.

De toetsing aan de goede praktijk gebeurt vaak door een plaatsbezoek door een ambtenaar van de gemeente, maar na de bouw van de installatie. De particulier koopt en plaatst de installatie, en pas daarna gebeurt de controle op het terrein. Daarna gebeurt nog een controle door de VMM, maar zij stuit op hetzelfde probleem.

Mijnheer de minister, in de praktijk zijn er dus mogelijkheden om de kwaliteit te controleren, maar wegens de afwezigheid van kwaliteitsnormen voor een voorafgaande controle, is enkel een controle post factum mogelijk.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben op de hoogte van de resultaten van het onderzoek naar de kwaliteit, die veelal bedenkelijk blijkt te zijn.

De verplichting om in bepaalde gebieden – niet-geriolerd gebied en zuiveringszone C, met riolering die niet binnen afzienbare tijd wordt aangesloten op een zuiveringsinstallatie – voor nieuwe lozingen een individuele biologische afvalwaterzuivering te plaatsen, dateert reeds van 1995 en Vlarem II. Bij het vaststellen van deze bepalingen was er nog geen sprake van een Europese markering of van een productcertificaat voor dergelijke installaties. De kwaliteitseisen voor de verschillende systemen werden echter wel opgenomen in een code van goede praktijk.

De controle van de IBA's gebeurt vandaag door middel van een conformiteitsonderzoek op basis van die code van goede praktijk. De controle is enerzijds ingebouwd in de procedure voor de vrijstelling van de heffing/waterbijdrage en anderzijds in de procedure voor het subsidiëren van de IBA's via de samenwerkingsovereenkomst tussen het Vlaamse Gewest en de gemeente.

Het door u gesuggereerde certificeringssysteem kan ik volledig ondersteunen. Het afleveren van een kwaliteitscertificaat is de objectieve manier om de ver-

schillende systemen te toetsen aan de normen. Het feit dat er sinds kort BENOR-certificaten worden afgeleverd, maakt het ook mogelijk om dit certificaat in de Vlaamse milieuwetgeving op te nemen als nieuwe norm, ter vervanging van de oude code van goede praktijk.

Het BENOR-certificaat, of een gelijkwaardig keurmerk, zal dan ook deel uitmaken van de nieuwe lozingsvoorwaarden die, naar aanleiding van de nieuwe gemeentelijke zoneringsplannen, zullen worden opgenomen in Vlarem II. Dat wordt op dit moment door mijn administratie voorbereid. Als logisch gevolg hiervan zullen, op het gepaste moment, en mits een noodzakelijke overgangsregeling, ook de subsidievoorwaarden en de voorwaarden voor de vrijstelling van de heffing/vergoeding worden bijgestuurd. Hiertoe wordt op regelmatige tijdstippen overleg gevoerd tussen Certipro en mijn administratie.

Mevrouw Crevits, op deze manier kan ook het praktische probleem dat u hebt aangehaald, worden opgelost. Mijnheer Decaluwe, we zullen uw suggestie zeer snel invoeren.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, het is de vraag hoe we het aanpakken voor de gesubsidieerde installaties die al werden geplaatst.

Minister Kris Peeters: We zullen zeker met een overgangperiode moeten werken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het project grijswatercircuit

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag wordt stilaan een klassieker, want tijdens de vorige legislatuur kwam het onderwerp ook al geregeld aan bod. Vorig jaar in oktober heb ik u een vraag om uitleg gesteld over de stand van zaken van het project grijswater-

circuit, dat reeds een lange lijdensweg kent. Toen vertelde u dat het dossier werd overgemaakt aan de Europese instanties. Op dat ogenblik was de goedkeuring van de EU er echter nog niet, en later rezen vragen naar de effectieve haalbaarheid.

De Vlaamse overheid had weliswaar concrete middelen vastgelegd, zowel vanuit het departement Economie als vanuit het departement Leefmilieu. Er werd afgesproken dat een aantal projecten via een gefaseerde aanpak zouden worden gefinancierd. De eerste fase betrof ongeveer 20 bedrijven. De bijdrage vanuit beide beleidsvelden zou 30 percent bedragen. De ondersteuning zou worden gekoppeld aan een gefaseerde verhoging van de heffing op het oppompen van sokkelwater. Ook werd gesteld dat de vergunningen van de bedrijven op korte termijn verlengd zouden worden zodat er geen bevoorradingsproblemen zouden ontstaan. Toen werd ook vooropgesteld dat alles operationeel zou zijn tegen eind 2007.

Vandaag is het project echter nog niet in werking. Dat blijkt uit contacten met het gemeentebestuur en met het stadsbestuur van Waregem. De druk wordt enorm groot bij een aantal textielbedrijven. Een aantal bedrijven overwegen om een deel van de productie te verhuizen. Dit dossier is trouwens niet enkel van belang voor de textielsector, maar ook voor de groentesector.

Mijnheer de minister, welke houding nam de Europese Unie aan tegenover dit project? Welke stappen en procedures moeten er nog doorlopen worden inzake de operationalisering van het project grijswatercircuit? Welke timing wordt gevolgd? Zullen de vergunningen van betrokken bedrijven ook opnieuw gekoppeld worden aan het project?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik merk in de praktijk dat veel bedrijven problemen ondervinden in verband met op stapel staande investeringen. Ze zijn immers niet op de hoogte van de te verwachten Europese reglementering. Het is nodig dat er dringend een antwoord wordt gegeven op hun vragen opdat de rechtszekerheid van de investeringen niet in het gedrang komt.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Decaluwe, u onderstreept terecht het belang van dit dossier. We hebben er reeds heel wat energie in gestopt en we moeten dat blijven doen om het dos-

sier tot een goed einde te brengen. Ik kan u alvast mededelen dat minister Moerman haar principiële goedkeuring verleent aan het project.

Op 2 juni 2004 besloot de Europese Commissie dat de aangemelde steunmaatregel voor grijswatercircuits onder de toepassing valt van artikel 87, lid 1 van het EG-Verdrag en dus staatssteun vormt. Dat is een heel belangrijk element. De Europese Commissie is van mening dat de steunmaatregel onder de afwijking van artikel 87, punt c van het EG-Verdrag valt. Derhalve kan de aangemelde steunmaatregel worden goedgekeurd. Ook dat is van groot belang. Nu staat immers vast dat een individueel dossier niet aan de Europese Commissie moet worden voorgelegd. De Europese Commissie vraagt ons wel om haar jaarlijks een rapport te bezorgen over de tenuitvoerlegging van de steunregeling. Een grondige analyse heeft uitgewezen dat het project aan de subsidieregeling voldoet en beantwoordt aan de door de Europese Commissie goedgekeurde steunmaatregel.

We hebben dus al een hele weg afgelegd, maar er blijft nog een element over: de opzet van het ingediende project verschilt van het huidige. We vertrekken immers niet langer van rioolwaterzuiveringseffluënten. Er dient te worden onderzocht hoeveel overeenstemming er nog is met het origineel ingediende project.

Voor wat de EU betreft, is de hemel dus opgeklaard en ook minister Moerman heeft haar principiële goedkeuring verleend.

Nu het verfijnde projectopzet om te vertrekken van het oppervlaktewater door ons werd aanvaard, moet het investeringsprogramma 2005 worden goedgekeurd. Alle administratieve voorbereidingen zijn lopende om de formele aspecten in orde te krijgen. Van haar kant zal de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) alles in het werk stellen om nog in 2005 een dossier, namelijk het bestek, de ontwerpplannen en de aanvraag van een bouw- en milieuvergunning, in te dienen voor het waterproductiecentrum. In 2006 komt dan het leidingendeel van het project aan bod. De nodige kredieten hiervoor werden opgenomen in de begroting van 2005 en in de ontwerpbegroting van 2006. Procedureel moet ook de Vlaamse Regering zich nog uitspreken over het steunbedrag ten laste van de begroting Economie, maar ik herhaal nogmaals dat minister Moerman geen principiële problemen heeft.

Door de VMW wordt ingeschat dat er – na de goedkeuring van het ontwerp – bijna 2 jaar nodig is om het project op het terrein te realiseren. Deze peri-

ode omvat de afwerking van het ontwerp-dossier, de marktconsultatie voor de realisatie van het project, de toewijzing van de opdracht en de uitvoering van de werken. Het grijs water zal volgens deze timing eind 2007 of begin 2008 aan de betrokken bedrijven geleverd kunnen worden.

Uiteraard is het voor de betrokken bedrijven van klasse 1 in eerste instantie de provincie die de vergunningen aan de bedrijven aflevert. In eventueel beroep is het de minister van Leefmilieu die oordeelt, na advies van de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie. Mijn administratie – meer bepaald de afdeling Water, die het grijswaterdossier van nabij volgt – verleent in beide gevallen advies. Het is evident dat de administratie in haar advisering rekening houdt met de evoluties in het grijswaterdossier en met de mogelijkheden die aan de bedrijven worden geboden om alternatieven voor het grondwater te gebruiken.

Ik hoop dat dit dossier, dat nu al een hele tijd aansleept, door middel van een aantal doortastende acties tot een goed einde kan worden gebracht. Dat gebeurt inderdaad later dan heel wat bedrijven hoopten, maar eind 2007 is een realistische timing.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. De zaak verdient een blijvende opvolging.

De sokkel is geografisch georiënteerd naar het noorden van Frankrijk. Bij een volgend grensoverschrijdend overleg inzake milieu, moet het dossier op de agenda staan. Het gaat immers om een beschermingsmaatregel waaraan ook de Fransen zich zouden moeten houden door middel van een gelijkaardig project aan de andere kant van de grens, zodat het niveau van het sokkelwater hier kan worden gehandhaafd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de kwaliteit van het oppervlaktewater

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het jaarrapport 2004 over de waterkwaliteit stelt de VMM dat de kwaliteit van het oppervlaktewater stagneert. Na de goede resultaten van de jaren negentig lijkt de kwaliteit van het water er niet meer op vooruit te gaan. Volgens de VMM zou dit te wijten zijn aan extreme weersomstandigheden. Zo wordt een grotere nitraatverontreiniging vastgesteld door uitspoeling. Ook grote neerslaghoeveelheden kunnen onze waterkwaliteit beïnvloeden. Uit het rapport blijkt ook dat er vanuit Wallonië, Brussel en Frankrijk nog steeds grote hoeveelheden verontreinigde stoffen Vlaanderen binnenstromen.

Uiteraard speelt de kwaliteit van de waterzuiveringsinfrastructuur eveneens een belangrijke rol in de kwaliteit van ons oppervlaktewater. Er werd de voorbije jaren weliswaar enorm geïnvesteerd in waterzuiveringsinfrastructuur, maar dat blijkt niet uit de resultaten van de meetgegevens. De VMM houdt sinds 1 januari 2005 toezicht op de werking van de waterzuiveringsinfrastructuur. Dat is een heel belangrijke taak, want de waterzuiveringsinfrastructuur is immers voor een groot deel verantwoordelijk voor de kwaliteit van ons oppervlaktewater.

Het is in deze discussie evenwel verstandiger om de problematiek niet te algemeen te benaderen. We moeten de werking van de waterzuiveringsinstallaties individueel en concreet onder de loep nemen. Elke aanvoer van verontreinigd water is immers zo specifiek dat geval per geval te werk moet worden gegaan. Ook het bedrijfsafvalwater heeft een onmiskenbare invloed op de werking van de afvalwaterstations. Al een paar keer hebben we kunnen vaststellen dat door de afkoppeling van het bedrijfsafvalwater, het afvalwater te zuiver wordt aangevoerd in onze waterzuiveringsstations, waardoor de werking van het station wordt verstoord. Daarom moet de afkoppeling van het bedrijfsafvalwater heel specifiek en per geval worden aangepakt. We kunnen dus niet werken via een algemene richtlijn of een omzendbrief.

Bij hevige regenval kampen we nog steeds met de problemen van de overstorten. Uit het rapport blijkt dat die verantwoordelijk zijn voor verontreiniging van onze oppervlaktewateren. Volgens mij moeten er dus nieuwe initiatieven ontwikkeld worden om de overstorten zo veel mogelijk te beperken.

Uiteraard is ook het groendakenproject, waarbij het water vertraagd wordt afgevoerd, een uitstekende maatregel. Het project kan misschien meer worden gepromoot in de strijd tegen wateroverlast en de overstorten, en met het oog op de Kyoto-onderhan-

delingen, want groendaken vormen een uitstekend middel tegen de opwarming van de aarde.

Mijnheer de minister, het verbaast me dat er nog steeds zoveel verontreinigende stoffen vanuit Wallonië, Brussel en Frankrijk binnenstromen in Vlaanderen. Op welke manier wilt u die verontreiniging komende uit Brussel en Wallonië aanpakken en hoe zult u de grensoverschrijdende verontreiniging vanuit Frankrijk concreet bestrijden?

De VMM startte inmiddels met een knelpuntendatabank. Het heel concreet in kaart brengen van een aantal problemen is onontbeerlijk om een aantal problemen te detecteren en op te lossen. Op welke manier wordt de databank ingevuld en hoe wordt opvolging gegeven aan de knelpunten die worden vastgesteld?

Hoe meent u dat de problematiek van de overstorten aangepakt moet worden? De hoeveelheid neerslag beperken, zal wat te moeilijk zijn. Zult u maatregelen zoals de groendaken blijven ondersteunen?

Welke initiatieven hebt u inmiddels genomen met betrekking tot het bedrijfsafvalwater?

U zou een omzendbrief uitgevaardigd hebben en een nieuw uitvoeringsbesluit zou klaarliggen. Welke impact zullen ze volgens u hebben op het waterzuiveringsbeleid?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Van den Eynde, u hebt gelijk wat betreft de grensoverschrijdende verontreiniging vanuit zowel Wallonië en Brussel als Frankrijk. U weet dat tal van saneringsacties lopende of in opbouw zijn. Die saneringen vinden onder meer plaats in het licht van de EU-richtlijnen, zoals de richtlijn Stedelijk Afvalwater, de richtlijn Gevaarlijke Stoffen, de kaderrichtlijn Water, enzovoort. Zeker wat Brussel betreft, gaan we ervan uit dat er grote verbetering komt wanneer de in aanbouw zijnde RWZI (rioolwaterzuiveringsinstallatie) Brussel Noord operationeel is. Dit is gepland voor 2007.

Ook in het Waalse Gewest zijn nog tal van initiatieven lopende op het vlak van sanering van huishoudelijk afvalwater. Dat is ook het geval in Frankrijk.

Vlaanderen kaart de problematiek van deze grensoverschrijdende vervuiling reeds verschillende jaren

aan op de daartoe geëigende fora, namelijk het Coördinatiecomité Internationaal Milieubeleid en de Internationale Schelde- en Maascommissies. De intentieverklaring in het kader van het Verdrag van Gent met betrekking tot de Internationale Scheldecommissie geeft uitdrukkelijk aan dat de verschillende verantwoordelijken of delegaties rekening zullen houden met de resultaten van de analyses van de overige delegaties voor de opmaak van het overkoepelende stroomgebiedbeheersplan en bijgevolg ook de maatregelenprogramma's.

De zogenaamde knelpuntendatabank werd in eerste instantie ingevuld vanuit de opvolging van de procedures bij de oplevering van nieuwe of gerenoveerde RWZI's. Ondertussen werd deze databank uitgebreid met knelpunten die in het kader van andere onderzoeksprocedures werden vastgesteld. Zo wordt in het kader van het jaarlijks door de VMM op te stellen investeringsprogramma nagegaan of de bijkomend aan te sluiten vuilvrachten niet overdreven verdund zijn met hemelwater en/of drainagewater-grondwater. Eventueel wordt vastgelegd welke maatregelen er bijkomend moeten worden genomen om de verdunning aan te pakken.

De knelpuntendatabank is niet gebiedsdekkend en dus zeker niet exhaustief. Integendeel, de kennis van de toestand van de saneringsinfrastructuur is beperkt tot de onderzochte gebieden en spitst zich toe op de hoofdlijnen. De bovengemeentelijke knelpunten worden meegenomen bij de besprekingen in het kader van het investeringsprogramma. Onder andere daarom spreken we vandaag dan ook meer van een optimaliseringsprogramma in plaats van een investeringsprogramma. De andere knelpunten worden meegenomen in de besprekingen die de VMM voert met de gemeenten in het kader van de opmaak van het gemeentelijke subsidieprogramma. Deze knelpunten worden eveneens besproken met de betrokken overheidsdiensten en -instanties.

De overstortproblematiek is complex en heeft verschillende oorzaken. Enerzijds kan deze te wijten zijn aan ontwerpfouten en anderzijds aan structurele problemen, zoals permanente drainages, lekken, verstoppingen, en dergelijke meer. De VMM heeft vastgesteld dat naast het aangesloten zijn van hemelwater afkomstig van verharde oppervlakken, grachten en beken, de permanente drainages het grootste probleem vormen. Tijdens perioden met hoge grondwaterstanden voeren gebrekkige stelsels grote hoeveelheden niet-verontreinigd water aan. Deze volumes kunnen bijgevolg de bergingscapaciteit

van collectoren en rioleringen drastisch verminderen of zelfs tot nul herleiden. Dergelijke problemen kunnen enkel worden verholpen door het heraanleggen van het rioleringsstelsel en door voldoende maatregelen te nemen met betrekking tot de infiltratie van het grondwater.

Momenteel concentreren de Aquafinwerken zich nog in belangrijke mate op de noodzakelijke uitbouw van de zuiveringsinfrastructuur om te voldoen aan de richtlijn Stedelijk Afvalwater. Daarna zal Aquafin voluit ingeschakeld worden in de optimalisatie van het rioleringsstelsel en het afkoppelen van het niet-verontreinigd water. Daarnaast is een regelmatig onderhoud van het stelsel noodzakelijk. Voor wat betreft het bovengemeentelijke stelsel is Aquafin verantwoordelijk voor het onderhoud en de goede werking van het collecteringsstelsel. Om de werking van het collecteringsstelsel te beoordelen, heeft de Vlaamse Milieumaatschappij een overstortenmeetnet opgezet. Op basis hiervan zullen in de toekomst conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de werking van de overstorten en het goed beheer van de collectoren.

Het beheer van rioleringen, inclusief de overstorten in dit stelsel, valt onder de gemeentelijke bevoegdheid. De gemeente draagt hierin dus de verantwoordelijkheid inzake onderhoud en werking. Belangrijk is dat bij de aanleg de code van goede praktijk wordt toegepast en dat het rioleringsstelsel goed wordt onderhouden.

Zoals in het antwoord op uw tweede vraag over de knelpuntendatabank werd aangegeven, wordt de problematiek van de aansluiting van beken en grachten bilateraal met de gemeenten besproken en aangepakt via het subsidiebesluit. Indien het een gewestelijke taak is, worden deze problemen via het optimalisatieprogramma aangepakt.

Ten slotte moet ook de stedenbouwkundige verordening inzake hemelwater bijdragen tot een lagere belasting van rioleringsstelsels.

In het Vlaamse regeerakkoord is bepaald dat de omzendbrief van 21 november 2001 met betrekking tot de beoordeling van de verenigbaarheid van de lozing van bedrijfsafvalwater op de openbare riolering met de beleidsaanpak inzake RWZI-exploitatie, gemoduleerd zou worden om win-winsituaties maximaal mogelijk te maken. Ondertussen werd via het programmadecreet van 24 december 2004 een reorganisatie van de watersector doorgevoerd. In artikel 67 van dit decreet wordt bepaald dat de Vlaamse

Regering de nadere regels moet bepalen waaronder bedrijven een contract kunnen afsluiten met de NV Aquafin om hun saneringsplicht na te komen. Op 23 september 2005 werd de nieuwe omzendbrief goedgekeurd door de Vlaamse Regering en op 21 oktober 2005 werd het uitvoeringsbesluit inzake de contractuele sanering van bedrijfsafvalwater op een openbare rioolwaterzuiveringsinstallatie goedgekeurd.

Er zijn twee belangrijke uitgangspunten van de nieuwe omzendbrief. Het voorkomen van vervuiling en het maximaal vermijden van bedrijfsafvalwater door onder meer een optimale bedrijfsvoering, staan voorop. Kostenprikkels die het principe van preventie van vervuiling stimuleren, zullen hiertoe worden ingezet. Het tweede belangrijke principe is dat het bedrijfsafvalwater in principe op de RWZI kan worden geloosd via een openbare riolering. Dit mag echter geen aanleiding geven tot een minder goed functioneren van de RWZI en het rioleringsstelsel.

Bij het evalueren van de impact van een bedrijf staat de goede werking, meer bepaald de naleving van de Vlareffluentnormen, van de RWZI en de overige zuiveringsinfrastructuur centraal. De mogelijkheid tot verwerking van het afvalwater met een belangrijke impact op de RWZI hangt af van diverse factoren en actoren. Een integrale benadering van de problematiek is hierbij essentieel.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik meen dat er nog onvoldoende werk wordt gemaakt van de knelpuntendatabank en van een concrete benadering van de problematiek van de waterzuiveringsinstallaties. Die zaken lopen deels samen. Als we de problemen van de waterzuiveringsinstallaties concreet in beeld brengen, kunnen we ze beter aanpakken. Nu wordt in het ijle gewerkt.

U geeft ook aan dat er veel meer werk wordt gemaakt van de bouw van nieuwe waterzuiveringsinstallaties in plaats van optimalisatie van bestaande. In heel het verhaal van de kwaliteit van het oppervlaktewater spelen de zuiveringsinstallaties een zeer belangrijke rol, en de optimalisatie is in eerste instantie belangrijker dan steeds nieuwe installaties bouwen. Deze conclusie wil ik uit uw antwoord trekken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het hergebruik van hout

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, vanuit de federatie van de hout- en de meubelindustrie hebben we een aantal opmerkingen gekregen. Die gaan over het feit dat, eventueel met steun van de overheid en om de overgang naar hernieuwbare energie te begeleiden, hout zou worden verbrand in plaats van het nog een tijd voor andere doeleinden te gebruiken.

Milieutechnisch zou het principe nochtans moeten zijn dat de levensduur van houten producten zo lang mogelijk wordt gemaakt. Dat kan onder meer gebeuren door resthout te verwerken tot spaanplaten. Als hout wordt verwerkt tot platen blijft de CO₂ gestockeerd. Dit is een niet-onbelangrijk voordeel in het licht van de Kyoto-normen. Als hout echter wordt verbrand, gaat de tijdens de groei opgeslagen CO₂ onmiddellijk terug in de atmosfeer. Toch wordt de rechtstreekse verbranding van hout door de overheid schijnbaar als Kyoto-maatregel beschouwd.

Volgens de directeur-generaal van Febelhout, de heer Van Steertegem, nemen de elektriciteitskosten voor de bedrijven door deze groenestroomfilosofie nog eens toe. De diverse taksen en heffingen zullen in 2005 leiden tot een kostentoeename voor elektriciteit van 15 percent, en voor 2007 verwacht Febelhout nog eens 15 percent meer.

Mijnheer de minister, hebt u reeds initiatieven genomen om de levensduur van houten producten zo lang mogelijk te maken?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte heer Huybrechts, vooreerst wens ik te verduidelijken dat het gebruik van biomassa, waaronder hout, voor de productie van hernieuwbare energie wel degelijk bijdraagt tot het realiseren van de Kyoto-doelstelling. Door gebruik te maken van bio-energie komt er netto geen CO₂ vrij. Er is sprake van een gesloten koolstofkringloop. Bij de omzetting in elektriciteit of warmte komt er net zoveel CO₂ vrij als eerst door planten en bomen voor de groei was opgenomen.

Het verlengen van de levensduur van houten producten veronderstelt onderhoudswerkzaamheden maar ook de wens van de consument om deze producten langer te gebruiken. Dat is soms niet evident. De OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest) heeft initiatieven genomen om de recyclage van hout alle ruimte te geven. Deze strategie is vastgelegd in het Uitvoeringsplan Houtafval 2004-2008, dat door de vorige Vlaamse Regering werd goedgekeurd. Daarin wordt geen keuze gemaakt tussen recyclage en energetische valorisatie, gelet op de Europese context. De verwerkingshiërarchie blijft het uitgangspunt van het beleid rond houtafval en materiaalrecyclage, maar met enkele belangrijke randbemerkingen: de overheid ziet af van een actieve sturing; de nuttige toepassing van houtafval situeert zich in een vrije markt; energetische valorisatie moet gebeuren met maximaal energetisch rendement; energetische valorisatie van zelf geproduceerd houtafval door de houtsector moet toegelaten worden voor zover dit in overeenstemming is met de regelgeving voor emissies en met voldoende hoog energetisch rendement.

De OVAM volgt deze problematiek nauwgezet op in het overlegplatform dat opgericht werd in het kader van het Uitvoeringsplan Houtafval.

Ik zal de volledige schriftelijke versie van mijn antwoord overmaken, waarin meer informatie staat over de CO₂-uitstoot en het stockeren ervan.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben blij te vernemen dat ik mijn open haard nog niet zal moeten wegdoen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieu-inspectie van crematoria

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de afgelopen jaren is het aantal cre-

maties sterk gestegen en die trend houdt nog steeds aan. Terwijl in 1965 er slechts 262 crematies waren, is dat cijfer in 2004 al opgelopen tot ruim 42.000. Gezien deze ontwikkeling is de interesse van de privé-sector gewekt en zijn er in de loop der jaren tal van privé-instellingen ontstaan die zich bezighouden met crematies.

Omwille van het uiterst delicate karakter van een crematie heeft de overheid dan ook beslist dat crematoria in overheidshanden moeten blijven zodat alle crematies op een gecontroleerde wijze en volgens een internationaal uitgewerkte code gebeuren. Deze materie wordt geregeld via het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging van 16 januari 2004. Tot op vandaag blijken nog tal van privé-crematoria verder te werken. Het gaat onder meer over de crematoria van Vilvoorde, Hasselt en Brugge.

Net als andere verbrandingsinstallaties stoten crematoria ook dioxines uit. Enkele jaren geleden zijn ter zake strenge normen opgelegd in Vlarem II. De openbare crematoria voeren regelmatig metingen uit en bezorgen de resultaten daarvan aan de Milieu-inspectie van AMINAL, die zelf jaarlijks een inspectie houdt.

Mijnheer de minister, hebben alle crematoria die in Vlaanderen werkzaam zijn, ook die die nog gedeeltelijk door privé-firma's worden beheerd, een geldige milieuvergunning? Voldoen al deze instellingen aan de Vlarem-II-normen? Werden alle crematoria reeds gecontroleerd door de Milieu-inspectie van Aminoal? Zo ja, wat is het resultaat van deze controles?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de minister, er steekt ook nog een ander fenomeen de kop op. Steden, gemeenten en ook provinciale overheden krijgen nu ook aanvragen voor dierencrematoria. Ook zij zullen aan alle voorwaarden moeten voldoen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Naar aanleiding van de dioxineproblematiek die eind jaren negentig, begin jaren 2000 woedde bij de ISVAG-oven, heb ik meermaals de dioxineproblematiek veroorzaakt door crematoria aangekaart bij de voormalige ministers van Leefmilieu. Toen bleek onder meer dat het crematorium in Wilrijk meer dan 200 maal de dioxine-norm had overschreven.

Pas op 1 januari 2003 werd de norm voor afvalverbrandingsinstallaties ook van toepassing voor crematoria. De aanpassing van de crematoria aan de norm is in een sneltreinvaart verlopen. Toch heb ik ter zake nog een tweetal vragen. De VMM heeft een meetnetwerk voor dioxine van 53 locaties. Zijn alle crematoria opgenomen in het meetprogramma van de VMM? Worden er nog veel verhoogde waarden vastgesteld bij crematoria sinds de nieuwe wetgeving voor crematoria van toepassing is? Hebt u ingevolge de uitspraak van de Raad van State over het verbod op de privé-uitbating van een crematorium, maatregelen getroffen voor wie de wet overtreedt? Het zijn de dierencrematoria die het laatst in regel waren met de wetgeving. Daar bleef lange tijd een hiaat in de opvolging van de uitstootnormen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Martens, de administratie heeft zeven crematoria erkend en vergund, met name in Antwerpen, Lochristi, Turnhout, Hasselt, Sint-Niklaas, Vilvoorde en Brugge.

Die crematoria moeten voldoen aan de Vlarem-emissiegrenswaarden voor dioxines. Deze waarden zijn sinds begin 2003 van kracht. Bij alle crematoria zijn aangepaste systemen in gebruik voor het reinigen van rookgassen, in het bijzonder gericht op de verwijdering van dioxines.

De toezichthoudende ambtenaren van de Milieu-inspectie voerden bij de crematoria verschillende inspecties uit in de periode waarin de rookgasreiniging nog niet was geplaatst en de dioxine-uitstoot vele malen hoger lag dan de huidige emissiegrenswaarde.

Door de preventieve aanpak van de Milieu-inspectie werden de rookgasreinigingsinstallaties tijdig in gebruik genomen en werd de emissiegrenswaarde sinds begin 2003 nageleefd. Sindsdien volgt de Milieu-inspectie de resultaten van de zelfcontrole-metingen nauwgezet op. Tijdens de voorbije 2 jaar werd bij geen enkele ovenlijn van de crematoria een overschrijding van de dioxine-emissiegrenswaarde vastgesteld.

Mevrouw van den Eynde, wat het meetprogramma van de VMM betreft, spreek ik alleen over de zeven vergunde crematoria. De niet-vergunde crematoria zitten met een serieus probleem. Crematoria moeten immers vergund zijn.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik heb intussen de meetgegevens van 2004 opgezocht. Ik stel vast dat drie crematoria zijn opgenomen in het meetprogramma van de VMM.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
